

Moje krásné alenkovské babí léto

Moje letošní babí léto bylo opravdu a doslova „BABÍ“ ! Téměř celé jsem ho strávila s báječným „babama“ z Alenu ☺. A jsem přesvědčena, že líp jsem ho strávit nemohla.

Tak nejdřív v půlce září 4 dny v Jilemnici, tedy vlastně doma za humny, co by kamenem dohodil od mého bydliště ve Vrchlabí. Přesto musím přiznat, že zase tak moc Jilemnici neznám a že mne v mnohém příjemně překvapila. Naprosto výjimečná byla péče paní místostarostky(Věro, prosím, doplň jméno, skleróza!!), která nám během celých 4 dnů věnovala spoustu svého osobního volného času – poobědvala s námi v Radniční restauraci, provedla nás novým sportovně-relaxačním areálem, vystoupala s námi na radniční věž a seznámila nás tam s historií a funkcí věžních hodin, podle jejichž odbíjení prý každý Jilemničák přesně pozná, kolik že zrovna je (to, že bijí pilně a silně každou čtvrt hodinu nám přišlo zajímavé hlavně v nočních hodinách ☺), pozvala nás i na své pracoviště na radnici a umožnila nám tam i prohlídku nádherně moderně a vkusně zařízené auly pro slavnostní příležitosti (viz foto 1), večer nás navštívila na naší ubytovně v místní sokolovně a probrala s námi nad mapou možnosti výletů na hory i do jilemnického okolí – a to se ještě moc omlouvala, že nás nemůže osobně doprovodit pro neodkladné pracovní povinnosti. Myslím, že zaslouží náš velký obdiv a dík.

Dalším z několika zlatých hřebů jilemnického pobytu byla návštěva jedinečné restaurace U horkých kamenů. Tady se musím pochlubit, že s tímhle nápadem jsem se vnutila sama, protože jsem v téhle hospůdce zažila už nejednu gurmánskou nirvánu a o to jsem přece nemohla ostatní Alenky včetně Milana připravit ☺. Všichni jsme si na mou radu dali směs masa na lávovém kameni a k tomu salát a obrovskou bramboru v kabátě a doufám, že snad nikdo nelitoval. Ještě že jsme si vše objednali vždy po dvojicích, i tak se stůl prohýbal, když sám pan šéf před nás nanosil všechny ty lávové kameny, talíře se syrovým masem, bramborami, mísy se salátem, nápoje....a pak si každý podle jeho názorné ukázky už musel syrové maso upéct pěkně sám – bez práce nejsou nejen koláče, ale ani výborné křehké kuřecí, vepřové a hovězí plátky prudce opečené na lávě. Bylo nám sice u stolu těsně a vedro, ale chuťové buňky brzy tyto pocity odsunuly do pozadí. (foto 2) A to ještě nebyl zdaleka konec hodování, pro některé následoval domácí čerstvě upečený štrůdl se šlehačkou, někdo vyzkoušel zmrzlinu... a na závěr jsme jako pozornost podniku všichni dostali frťánka sladkého švestkového likéru se švestičkou na dně skleničky, mňaaam! Prý pro lepší trávení, po těch hodech....normálně se tady podává na rozloučenou hruškovice, ale v těch dnech se zrovna rozjela pověstná metanolová aféra a právě nastala prohibice, což nám ale vůbec nevadilo, sladký švestkový bonbónek byl dokonalou tečkou za tím gurmánským rodeem. Může se nám někdo divit, že jsme po návratu do sokolovny sice neradi, ale přesto jednohlasně odmítli pozvání paní místostarostky na večerní hodinku jógy??? Na závěr této mlsné kapitoly musím ještě dodat, že jsme navštívili i další jilemnické hospůdky a ani jedna nás nezklamala – jak jídlo a pití, tak obsluha byly vždy naprosto na jedničku. Až mi při těch vzpomínkách na jilemnické hodování začíná kručet v břiše a představuju si, jak se u vás, co jste to zažili se mnou, rozbíhá Pavlovův reflex a naopak těm, co o to přišli, závistí vysychá v ústech ☺.

Ale nemyslete si, že jsme jen jedli, pili a hodovali, naopak! My jsme za všeho nejvíc chodili a putovali. Jednak po blízkém okolí Jilemnice, které je moc krásné a druhak jsme se odvážili i mnohem výš do Krakonošova panství: až na Zlaté návrší k prameni Labe a na Labskou boudu! Pravda, cestu jsme si trochu usnadnili dvěma autobusy, které nás z Jilemnice dovezly přes Mísečky až k Vrbatově boudě a pak už jsme to vzali po svých, pěkně po hřebeni Zlatého návrší bez velkého převýšení a pohodlnou

cestou přes rozcestí U čtyř pánů k pověstné studánce, v níž údajně pramení řeka Labe. (foto 3)? A můžete si tu pěkně zopakovat zeměpis – na reliéfu jsou tu podél toku Labe jména a znaky všech měst, kterými řeka protéká. A kolem spousta laviček pro unavené a hladové poutníky a ještě všelijaké dřevěné plastiky, aby bylo při likvidaci vlastní svačiny taky na co koukat...(foto 4). Nejvíc se tu asi líbilo Kelišovic Vikince, která pro obíhání spousty svačících turistů nezachytila náš odchod. Páníček a panička naopak nepostřehli její absenci v našich řadách, tak si za trest po 2 km na Labské boudě zažili pár horkých chviliek při hledání ztraceného hlídače☺. Ale všechno dobře dopadlo – zatímco Milan a Daniela obíhali Labskou v soustředných kruzích se stále rostoucím poloměrem, poslily jsme se my, ostatní účastnice pochodu báječnou gulášovkou s chlebem. Viki byla přivedena od pramene a všichni jsme se mohli vydat na cestu po hraně Pančavského vodopádu s krásnými vyhlídkami (foto 5) do Labského dolu na meandry rodícího se veletoku zpět k Vrbatově boudě. Kdo měl chuť a dost sil k sestupu, vydal se odtud po „žluté“ pěšce dolů, komu se nechtělo, toho tam odvezl bus a všichni jsme se opět sešli na Mísečkách u odjezdu autobusu „domů“, do Jilemnice. Výlet to byl krásný, Krakonoš si nás určitě ještě pamatuje ze Strážného, kde se s počasím moc nepředvedl, tak nám to tentokrát dokonale vynahradil: sluníčko, barvy začínajícího podzimu, panoramata..... Prostě, Jilemnice nezklamala a myslím, že všichni zúčastnění by si ji za rok, za dva klidně dali znovu.

Další výlety s Alenem mne zavedly o hodně dál než tento první, ale o nich se zmíním jen stručně, protože vím, že je na stránkách tohoto zpravodaje podrobně vylíčili jejich další účastníci.

Už mnoho let toužím poznat okolí Hřenska a přesto mi to bylo dopřáno poprvé v životě až letos koncem září s Alenkami. A že to byl zážitek, na který se nezapomíná, dokazuje i skutečnost, že už teď jsem přihlášená k týdennímu pobytu v tomto kraji na srpen 2013! Dva poslední zářijové dny plné slunce mezi nádhernými skalami v Saském i Českém Švýcarsku – v lázeňském městečku Bad Schandau se zajímavou rozhlednou, v obří pevnosti Königstein, pod skalními věžemi propojenými mosty v saském Bastei, v soutěskách Divoké i Tiché pěšky i na lodičkách s milými a vtipnými lodivody, s příjemným ubytováním a s dobrým jídlem v hotelu Lípa ve Vysoké Lípě ... A jako bonus ke všem divům přírody navíc i ochotný šofér autobusu, znalý průvodce, milé a přátelské Alenky i Žapky co víc si může člověk přát??? A jako zlatý hřeb všeho Pravčická brána, která asi nemá mezi našimi skalami konkurenci, naprosto mne oslnila, s Hankou a Ivčou jsme vymetly všechny vyhlídky kolem dokola a nestačily se dívat, divit, fotit, žasnout ...

Ani poslední, nejdelší podzimní pobyt pod křídly Alenu – rekondice v Mariánských Lázních – si s těmi předchozími nezadal. Podzim už byl v plném proudu, Mariánky se utápěly ve žluté, červené a dalších barvách října, fontána tryskala a zpívala a hrála každou lichou hodinu až do pozdního večera, léčivé prameny všeho druhu (včetně Chodovaru☺) tekly proudem, v divadle se hrálo, v klubech a restauracích tančilo, v hotelu Polonia se dobře bydlelo i jedlo, po okolí lázní se krásně chodilo, bloudilo a díky mé milé spolubydlící Janě i jezdilo ... a sluníčko na to všechno skoro pořád pilně svítilo ☺☺☺. Prostě - byla to rekondice nejen fyzická, ale hlavně duševní, právě taková, jakou jsme před zimou všechny určitě potřebovaly.

Takže moje milé Alenky - Danielko, Věruško, 2krát Hanko, Ivčo, Jano, Sylvinko, Maruško, Marcelo, Blanko a všechny ostatní, díky, díky, díky za ten příjemně strávený podzim a už se těším, až se s vámi zase potkám na další alenkovské štaci kdekoliv a kdykoliv.

Marta